

Úřad pro ochranu osobních údajů

Plk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, Tel.: 234 665 111, Fax: 234 665 444; e-mail: posta@uoou.cz

STANOVISKO č. 1/2008

květen 2008, aktualizace březen 2012

Před bezmála čtyřmi lety Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) vydal stanovisko vztahující se ke zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů se záznamem v bytových domech. Toto stanovisko se stalo ve sféře jeho adresátů obecně známým a respektovaným. Přetrvávají však drobné nejasnosti ohledně dílčích názorů v něm vyslovených. Za účelem jejich odstranění se Úřad rozhodl toto stanovisko v kontextu poznatků z aplikační praxe aktualizovat.

Umístění kamerových systémů v bytových domech

Úřadu jako kompetentnímu orgánu dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“), je svěřena dozorová působnost v oblasti ochrany osobních údajů, zejména pak při jejich zpracování.

V případě, kdy dochází prostřednictvím kamerového systému k pořizování záznamu (kamerový systém se záznamem, dále jen „kamerový systém“), se jedná v souladu s již dříve zveřejněnými názory Úřadu o zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, a je zde tudíž dána jeho dozorová pravomoc.¹

V této souvislosti je třeba poukázat na to, že i když má záznam z kamerového systému potenciál být nositelem vedle osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů i údajů citlivých ve smyslu § 4 písm. b) stejného zákona, zejména údajů o rasovém či etnickém původu subjektu údajů, pro označení předmětného zpracování jako zpracování citlivých či jako zpracování osobních údajů je určující primárně účel zpracování a případně další použité prostředky. Jinak a konkrétněji řečeno, pokud není účelem správce zpracovávat prostřednictvím záznamu z kamerového systému citlivé údaje a správce tak ani nečiní, když po víceméně nahodilém zachycení mj. i citlivých údajů tyto nijak dále aktivně, kromě jejich uchování, nezpracovává, Úřad považuje takové zpracování za zpracování osobních a nikoli citlivých údajů.

Úřad se již v minulosti vyjádřil za účelem poskytnout vodítka k řádnému a legálnímu provádění zpracování osobních údajů k různým otázkám a aspektům s touto problematikou spojeným. S ohledem na přetrvávající a dále se rozšiřující tendence k provozování kamerových systémů v bytových domech nemůže nechat bez povšimnutí ani tuto oblast.

1. Základní východiska

Nejzávažnějším problémem zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů v bytových domech, který se dotýká samotné podstaty nejen tohoto typu zpracování osobních údajů, zůstává nesprávné posouzení poměru mezi hodnotami, které mají být chráněny, na jedné straně, a hodnotami, do kterých bude zasaženo, na straně druhé. Dalším významným problémem je pak nedostatečné využití, resp. hodnocení potenciálu jiných

prostředků, které mohou mnohdy efektivněji pomoci dosáhnout účelu (cíle), jenž je sledován zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému. Taktéž přetrvává nesprávná (ve většině případů příliš úzká) interpretace pojmu soukromí a v návaznosti na to nedostatečné zohlednění spojitosti mezi umístěním kamer a zásahem do soukromí.

V obecné rovině lze ke zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému, zejména v kontextu předchozích stanovisek Úřadu, podotknout, že tímto typem zpracování osobních údajů dochází oproti jiným způsobům ke značně závažným zásahům do chráněného zájmu, tj. soukromí dotčených osob (subjektů údajů) – zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému je v porovnání s jinými prostředky a způsoby zpracování osobních údajů v tomto směru značně invazivní.

Ve své aplikační praxi a ve svých názorech Úřad konzistentně, mj. v kontextu § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, přihlíží k článku 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, jehož prostřednictvím zákonodárce apeluje s odkazem na princip proporcionality na maximální možné zachování (šetření) základních práv a svobod (zájmů a hodnot), v tomto případě jde zejména o právo na soukromí a soukromý a rodinný život.

Ze zmíněného článku ústavního pořádku vyplývá, že k omezení lidského práva či svobody (např. práva na soukromí) může dojít pouze tehdy, kdy proti němu stojí jiné základní lidské právo či svoboda a zájem na ochraně hodnoty, kterou toto právo či svoboda vyjadřují, je s přihlédnutím k daným okolnostem větší, nežli zájem na ochraně druhého (např. práva na soukromí).

K poměrování v konfliktu stojících hodnot (lidských práv a základních svobod) slouží tzv. test proporcionality (viz např. Ústavní soud v rozhodnutích sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či Pl. ÚS 40/08). V kontextu tohoto testu lze omezit jedno základní lidské právo či svobodu na úkor jiného tehdy, jestliže zásah, který je za tímto účelem činěn, je pro dosažení sledovaného cíle:

- vhodný (toto kritérium je naplněno, lze-li objektivně a s přihlédnutím k subjektivním limitům toho, kdo prostředek využívá, cíle dosáhnout),
- nutný (toto kritérium je naplněno tehdy, jestliže není ze strany dané osoby možné užití jiného, objektivně srovnatelného prostředku, jímž by docházelo k menšímu zásahu do chráněných zájmů na straně dotčených osob s tím, že objektivní srovnatelnost se míní srovnatelnost jak z hlediska efektivity ve vztahu k možnosti dosažení sledovaného cíle, tak z hlediska nákladů atd.) a
- přiměřený v užším slova smyslu (toto kritérium je naplněno tehdy, jestliže lze důvodně očekávat, že dosažený prospěch realizací dané činnosti bude větší, nežli nepříznivý následek jí způsobený).

Jinak, jednodušeji a obecněji řečeno, například právo na ochranu soukromí lze za účelem ochrany majetku omezit pouze tehdy, jestliže je zvolený prostředek (kamerový systém) k dosažení cíle způsobilý (lze jím naplnit sledovaný cíl, například odradit či následně odhalit pachatele krádeže atp.) a není-li zde jiný objektivně srovnatelný prostředek, který by při svém užití v menším rozsahu zasahoval do práva na soukromí (například zamykání dveří, mříže atp.). V konečné fázi je pak třeba hodnotit, jestli ztráta statku, který má být chráněn (např. cyklistické kolo v hodnotě 2.000 Kč), bude objektivně závažnější, nežli zásah způsobený v soukromí dotčených osob – tzn. zda zde nebude nepoměr.

Ze strany Úřadu jsou rozhodující pro posouzení legálnosti užití kamerového systému obecně následující kritéria:

- a) zda existuje přímé zákonné zmocnění pro použití kamerového systému (jeho užití na daném místě a k danému účelu je uloženo právním předpisem); pokud tomu tak není,

- b) zda je zde souhlas dotčených osob, resp. pokud zde tento není anebo s ohledem na jejich vztah k provozovateli systému (správci) zde být ani nemůže (například mu nejsou předem známy), je dále rozhodující
1. zda dochází k zásahu do základních práv a svobod,
 2. zda záznam z kamerového systému je schopen naplnit deklarovaný účel,
 3. zda záznam z kamerového systému je v rámci objektivně srovnatelných prostředků prostředkem nejvhodnějším pro ochranu takového zájmu (dosažení sledovaného cíle),
 4. zda v konkrétním případě jiný právem chráněný zájem převáží nad způsobeným zásahem do soukromí.

Ve vztahu ke způsobenému následku zpracováním osobních údajů kamerovým systémem (zásahu do soukromí) je rozhodující zejména povaha monitorovaných prostor.

V této souvislosti je pak třeba poukázat na to, že soukromí obecně znamená jistou sféru integrity jednotlivce a jeho blízkých, která obklopuje jednotlivce samého, ať se nachází kdekoli. V bezprostřední blízkosti prostor, jako je bytový dům, ve kterém osoba bydlí a zdržuje se v něm větší část svého života, se míra soukromí zvyšuje².

Evropský soud pro lidská práva se k obsahu termínu soukromí vyslovil mj. takto: „*Soukromím člověka je třeba rozumět právo každého člověka na vytváření a rozvíjení vztahu s dalšími lidskými bytostmi, a to i na pracovišti*“.³ Z toho lze dovodit, že je-li prostorem, kde osoba požívá soukromí, i její pracoviště, pak toto platí nikoli v menší míře o bezprostředním prostoru jejího obydlí. K významu práva na soukromí v moderní liberálně demokratické společnosti srov. například náleznost pléna Ústavního soudu zn. Pl. ÚS 24/10.

V případech zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů je pak míra soukromí určována objektivními kritérii jako je povaha prostor, vztah osoby k těmto prostorám (jde-li o obyvatele domu, návštěvu atp.) a doba, kdy se v nich osoba nachází, a dále subjektivními faktory na straně dotčené osoby, jako je legitimní očekávání ohledně míry soukromí v daném místě a čase, které je odvislé právě od objektivních faktorů a zásadně souvisí s informacemi jí poskytnutými provozovatelem systému (správcem osobních údajů), neboť pokud osoba ví, že je prostor monitorován, subjektivně vnímá menší míru soukromí, nežli v případě, kdy má za to, že její jednání zaznamenáváno není.

Z objektivního hlediska v případě bytových domů lze identifikovat minimálně dvě skupiny prostor, v nichž je míra soukromí zásadně odlišná. Na jedné straně se jedná o prostory, jako jsou sklepy, půdy, garáže, prostory dopisních schránek, vnější plášť budovy a jeho bezprostřední okolí atp. a na druhé straně se jedná o prostory jako vstupní dveře, chodby vedoucí k bytům, výtah atp.

2. K některým povinnostem podle zákona o ochraně osobních údajů

Po přiblížení základních východisek vztahujících se (nejen) k problematice kamerových systémů v bytových domech je na místě v konkrétní rovině poukázat na některé dílčí a specifické otázky, které jsou spojeny s jednotlivými povinnostmi podle zákona o ochraně osobních údajů, právě pokud jde o kamerové systémy v bytových domech. Pozornost bude věnována zejména povinností podle § 5 odst. 1 písm. a), e) a odst. 2, § 10, § 11 odst. 1 a 5, § 13 a § 16 zákona o ochraně osobních údajů.

K § 5 odst. 1 písm. a)

Základní povinností správce osobních údajů je stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovávány⁴. Jedná se o cíl, o jehož dosažení správce zpracováním osobních údajů usiluje. V případě zde rozebíraného typu zpracování osobních údajů je účel stěžejní zejména

s ohledem na to, že je jím současně označena hodnota, která se následně zasazuje do shora vzpomínaného testu proporcionality. Ten se provádí k ověření legálnosti jak záměru, tak samotného zpracování (viz dále bod K § 5 odst. 2, 4 a § 10).

Z aplikační praxe Úřadu vyplývá, že nejčastějšími účely (důvody) jsou v těchto případech ochrana majetku, prevence před vandalismem, zamezení vstupu nežádoucích osob a ochrana života a zdraví.

K § 5 odst. 1 písm. e)

Tímto ustanovením je správci uloženo uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. Doba uchovávání záznamů musí být stanovena tak, že nepřesáhne dobu potřebnou k tomu, aby incident zaznamenaný kamerou bylo možno dále prošetřit a zajistit další nezbytné informace, potřebné například k předání věci příslušným orgánům. Ve chvíli, kdy je pořízena kopie za účelem předání například Policii České republiky, má tato již svůj specifický režim.

S ohledem na situaci v bytových domech a k místům, kde jsou kamery ze strany Úřadu akceptovány, je za takovou nezbytnou dobu považována doba zpravidla 7 dnů. V odůvodněných případech ji lze prodloužit.

K § 5 odst. 2, 4 a § 10

Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je lze zpracovávat jen v případech uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona.

Z právě zmíněných právních titulů jsou nejfrekventovanějšími v případě kamerových systémů v bytových domech souhlas subjektu údajů nebo situace vymezená v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, tedy ochrana práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby.

Mělo-li by se zpracování osobních údajů zakládat na právním titulu podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, je nezbytné provést vzpomínaný test proporcionality. Jedině, je-li jeho výsledek pozitivní, lze zpracování realizovat.

Jak již bylo uvedeno shora, v bytovém domě lze rozlišit dvě základní skupiny prostor. Od tohoto rozdělení se odvíjí i míra souhlasu obyvatel domu, a přirozeně i aplikace právního titulu podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

1. V případě prostor, kde obyvatelé domu (tj. lidé, kteří jsou majiteli, nájemci nebo podnájemci bytových jednotek nebo bytů v domě a kteří v bytě opravdu bydlí, dále jen „obyvatelé domu“) obvykle nežijí svůj soukromý život a monitorování těchto prostor v zásadě do soukromí nezasahuje (tj. půdy, sklepy, garáže, vchody na půdu a do sklepa, kočárkárny, koláren, garáží, prostor dopisních schránek, vnější opláštění budov apod.), je zpravidla možné bez problémů aplikovat právní titul podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.
2. V případě prostor, kde obyvatelé domu požívají vyšší míru soukromí, jelikož tyto prostory jsou ze své podstaty spjaty s jejich soukromým a osobním životem (tj. přístupové chodby k bytům, výtah, schodiště, vchodové dveře do objektů, vchodové dveře do bytů apod.), jsou shromažďovány informace různého druhu o soukromém životě obyvatel domu, jako například kdy, s kým, či „v jakém stavu“ přicházejí nebo odcházejí z domu, a to včetně jejich návštěv. Dochází tak k závažným zásahům do práva na ochranu soukromého a osobního života. Zde by měl být primárním právním důvodem a podmínkou pro zpracování osobních údajů souhlas všech obyvatel domu, tedy nejen vlastníků bytů, nájemníků či členů družstva,

ale i všech dalších osob, kteří v domě bydlí. Důvodem je skutečnost, že obyvatelé domu požívají v tomto případě takovou míru soukromí, že principiálně nelze aplikovat právní titul podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů - při vyvažování zpravidla nebude pravděpodobný přínos kompenzovat způsobený následek v osobnostní sféře obyvatel domu. Na ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů lze tedy zpracování osobních údajů v tomto případě založit jen ve velmi výjimečných a odůvodněných případech (mezi faktory určující rizika pro zájem, který má být kamerovým systémem ochráněn, je třeba vztahovat například i reálnou kriminalitu v dané oblasti ve spojení s předchozími incidenty zde atp.).

Pokud jde o souhlas, je třeba poukázat na možná rizika. Souhlas musí být poskytnut v každém okamžiku všemi výše specifikovanými obyvateli domu, což přináší problémy v případě časté změny nájemníků nebo majitelů bytů apod. Souhlas se zpracováním osobních údajů může subjekt údajů za určitých podmínek odvolat (přiměřeně lze odkázat na § 87 nového občanského zákoníku). V této souvislosti je nezbytné podotknout, že usnesení společenství vlastníků jednotek či družstva k realizaci projektu souhlas dotčených osob v právě uvedeném smyslu nenahrazuje (jedná se však o faktor posuzovaný v posledním kroku testu proporcionality). S ohledem na tyto skutečnosti lze doporučit, aby k založení zpracování na souhlasu docházelo pouze v bytových domech s menším počtem bytů. K souhlasu se zpracováním osobních údajů pak dále srov. Stanovisko Úřadu č. 2/2008 Souhlas se zpracováním osobních údajů.

K § 11

Správce má nejen podle § 5 odst. 4, ale zejména podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů vždy při shromažďování osobních údajů, které se zakládá na souhlasu, povinnost informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovávány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy (například mu byly poskytnuty při získávání souhlasu jako informovaného projevu vůle). Dále jej musí informovat o právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona.

Při zpracování prováděném na základě právního titulu podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů nemusí být informační povinnost splněna pokaždé před zahájením zpracování v plném rozsahu; správce je však v této situaci na základě § 11 odst. 5 zákona povinen informovat subjekt údajů o zpracování jeho osobních údajů bez zbytečného odkladu. V případě kamerového systému v bytovém domě tak mohou pro správce nastat rozdílné situace ve vztahu k odlišným skupinám monitorovaných osob - subjektů údajů a s tím související rozdílná úroveň informací pro tyto skupiny osob.

U obyvatel domu je nutné splnit informační povinnost například prostřednictvím schůze shromáždění společenství vlastníků jednotek a následným vyvěšením nebo rozesláním zápisu o jednání shromáždění všem obyvatelům domu, a to ještě před zahájením zpracování a v plném rozsahu požadovaném zákonem, neboť tento okruh subjektů údajů je správcem předem znám a ten má tak možnost je bez zbytečného odkladu informovat ještě před zahájením shromažďování údajů.

V případě dalších subjektů údajů, kteří do bytového domu budou přicházet nepravidelně, resp. nepředvídatelně, je správce povinen splnit informační povinnost např. umístěním informačních tabulek u vstupu do sledovaných prostor. K náležitostem této informační tabulky lze dodat, že musí obsahovat alespoň informaci, že prostor je sledován kamerovým systémem, musí zde být uveden správce – provozovatel kamerového systému, resp. kontaktní osoba nebo sdělení, kde bude subjektu údajů poskytnuta informace o zpracování

v rozsahu požadovaném zákonem (kde si může např. vyzvednout v písemné podobě další informace o kamerovém systému – takové místo musí být přirozeně mimo sledované prostory).

K § 13

Zákon o ochraně osobních údajů správci a zpracovateli ukládá povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jejich jinému zneužití. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů. Správce nebo zpracovatel je povinen zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů v souladu se zákonem a jinými právními předpisy, dále viz § 13 zákona o ochraně osobních údajů.

Za opatření ve výše uvedeném smyslu lze považovat nejen bezpečné umístění záznamového zařízení, ale rovněž vnitřní zabezpečení zařízení, jako jsou hesla, dále pak určení okruhu osob, jež mají k zařízení přístup a jsou jim známa hesla, a ostatní prostředky nutné k překonání zabezpečení, vymezení okruhu případů, kdy tyto osoby mohou k záznamům přistoupit a jasné určení kompetencí, pokud jde o nakládání s nimi a v neposlední řadě pak zabezpečení prostředků, které přenášejí obraz nebo data. Vedle toho je nezbytné poukázat i na povinnost logování přístupů k záznamům v právě uvedeném smyslu.

Objevují se i případy, kdy správci projevují zájem instalovat zařízení, jež bude pořizovat záznam z kamerového systému, v bytě člena bytového družstva nebo společenství vlastníků jednotek na jeho osobním počítači bez adekvátních prvků počítačové bezpečnosti nebo instalovat toto zařízení jiným obdobným způsobem, který nesplňuje zákonné podmínky zabezpečení zpracovávaných údajů. K tomu lze uvést, že na základě výše uvedeného má Úřad za to, že umístěním záznamového zařízení v samostatné a zabezpečené místnosti, není-li jiná možnost, nebo v případě, že by tato možnost byla spojena s nepřiměřeně vysokými náklady s ohledem na poměry správce, i v bytě člena bytového družstva nebo společenství vlastníků jednotek, jeho zakódováním nebo zabezpečením jiným podobným opatřením, které umožňuje přístup k záznamu jen úzké skupině osob, která je na základě rozhodnutí společenství vlastníků jednotek nebo bytového družstva k tomuto oprávněná, a dále pak omezením přístupu do místnosti a k záznamům na tuto úzkou skupinu osob a jen v případech, kdy je bez pochybností zjištěno, že ve sledovaném prostoru došlo k události, k jejímuž objasnění je záznam z kamerového systému třeba, je možné považovat podmínky § 13 za splněné.

K § 16

Správce je povinen, a to ještě před zahájením zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému, oznámit zamýšlené zpracování Úřadu. Z dosavadních zkušeností Úřadu přitom plyne, že při zpracování dat prostřednictvím kamerových systémů v bytových domech nelze uplatnit žádnou z výjimek z registrační povinnosti stanovených v § 18 odst. 1 zákona.

K dalším povinnostem

Mimo právě uvedené je správce povinen dodržovat i další zákonné povinnosti, jako je zejména povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, ke kterému byly shromážděny [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona]; jsou-li záznamy pořízeny za účelem ochrany majetku, nelze je použít např. pro zjištění cizoložství manžela apod.

Závěr

Pokud správci není uloženo zpracování osobních údajů kamerovým systémem v bytovém domě zákonem a ani nedisponuje souhlasem všech obyvatel domu, zpracování by se tedy mělo zakládat na § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, musí správce prokázat, že takové zpracování je:

- prokazatelně vhodný způsob (prostředek) k vyřešení daného problému,
- prokazatelně nutný způsob (prostředek) pro jeho řešení, tj. zasahuje do soukromí prokazatelně méně než alternativní objektivně srovnatelné legální možnosti,
- proporcionální vůči např. svému přínosu pro bezpečnost, a že
- bude pravidelně revidován, aby bylo zajištěno trvalé naplnění výše uvedených aspektů.

Poznámka:

¹⁾ Plná znění materiálů pojednávajících o postojích Úřadu k právním otázkám souvisejícím s provozováním kamerových systémů se záznamem jsou k dispozici na webových stránkách Úřadu <http://www.uoou.cz> v rubrice Kamerové systémy.

²⁾ K výkladu termínu soukromých prostor lze odkázat též na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 204/2005 str. 3: „*I prostory mimo obydlí se považují za soukromé prostory*“ (zde je odkázáno na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který dospěl k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednotlivec může žít svůj soukromý život podle svých představ). Příslušné rozhodnutí je dostupné na internetové stránce Úřadu http://www.uoou.cz/judik_07.pdf.

³⁾ Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Neimietz vs. Německo z roku 1992. Plné znění rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva v této záležitosti je v anglickém jazyce k dispozici na internetové adrese <http://cmiskp.echr.coe.int/tpk197/view.asp?item=5&portal=hbkm&action=html&highlight=&sessionid=8893340&skin=hudoc-en>.

⁴⁾ K samotnému obsahu pojmu účel v rámci zákona pak viz odstavec 6 vyjádření „*K oznamovací povinnosti správců provádějících zpracování osobních údajů kamerovými systémy*“ (viz internetová adresa Úřadu <http://www.uoou.cz>, rubrika Registr/ K problémům z praxe).